

Toamna, fără mama

Doina Bezea

Pe sub fuiorul casei lacrimi curg
șesând din frunze miriști de albastru
și-n vuietul de toamnă, în amurg,
aprind făclia dorului sihastru.

Muguri de rouă strâng la piept ușor
din țărmul dezvelit de dor, corăbii,
măicuța coase velele-n pridvor
din cerul de brocart al unor vrăbii.

Se-aud izvoarele curgând în ochii ei
penumbra toamnei cade-acum sălcie
pătând cămașa câmpului cu mei
cu lungi plimbări de ger și amnezie.

Corăbii trec purtând pe frunte nori
în pragul casei ochii mamei luce
bătrânul suflet toamnei i-a dat zori
lăsându-i doru-n iarbă, sub o cruce!
Autor Doina Bezea